

Minu raamatukogu

Mul on “oma” raamatukogusid aastate jooksul nii mõnigi olnud. Ja kõigil neil on väike eriline koht mu südames.

Kõige esimene “minu” raamatukogu oli muidugi mu kodulinna lasteraamatukogu, kus ma alati emaga käisime mulle uut lugemist otsimas. Eriti selgelt on mul meeles üks päev peale vihmasadu, kui ma sain sealt liikuvate piltidega (!!)

mõmmi-raamatu ja peale hoonest väljumist ma lapseliku rõõmuga vihmalompides hüppasin.

Hiljem algkoolilapsena oli see raamatukogu koht, kus me sõpradega käisime õppimas, aega veetmas peale kooli ja niisama lollitamas. Ma vist ei ole mitte kuskil nii palju noomida saanud, kui seal raamatukogus.

Aga vahepeal oli mu “kodu” raamatukoguks hoopiski üks väike raamatukogubuss Soomes, kus ma käisin iga nädal isaga ja vähemalt üle nädala anusin laenutada ühte ja sama lemmikraamatut, millest mul kunagi küllalt ei saanud.

Kui ma olin saanud teismeliseks ja kõik oma suved Soomes veetsin, oli mul päeviti tihtipeale igav ja üks hetk võtsin ette avastada sealset linnaraamatukogu. Tol eluhetkel oli see kõige suurem “kodu” raamatukogu, mis mul oli olnud ja ma olin suviti alati nii eufoorias, et sain sealt jälle lugemiseks-vaatamiseks raamatuid ja filme laenutada. Üks hetk ma sattusin eestikeelsete raamatute osakonda ja mulle jäi silma üks vana kohustusliku kirjanduse raamat, mida ma olin kogu hingest vihanud. Otsustasin nalja pärast selle uuesti läbi lugeda. See oli esimene kord elus, kui ma kogesin iseenda perspektiivi muutumist, kuidas asi, mida olin varem vihanud, sai nüüd isegi nauditav olla.

Gümnaasiumis sai minu “oma” raamatukoguks kooliraamatukogu. Mitte põhjusel, et ma oleks siit meeletult raamatuid laenutanud, sest ainsad romaanid, mis mu kotti sealt jõudsid, olid kohustusliku kirjanduse omad. Vaid hoopiski sellepärast, et seal sai nii palju tunde veedetud viimasel minutil kodutöid tehes, lõunauinakuid magades ja ajakirju lugedes.

Belgias vahetusõpilasena oli “minu” raamatukogu koht, kuhu esialgu läksin hollandi keele õpikuid laenutama. Ma laenutasin neid vist ikka kilode viisi. Ja hiljem juba lugemiseks raamatuid. See oli nii suur raamatukogu, et võisin veeta seal tunde. See oli esimene raamatukogu, kus pidin hilinemise viivist maksma.

Ma armastan kõiki “oma” raamatukogusid. Nad on mulle nii palju andnud ja ma loodan, et annavad tulevikus ka. Terve mu elu saaks olla jutustatud läbi erinevate raamatukogude seinte. Kui vaid seinad rääkida suudaks!

Laura Rouhiainen

12. kl, Läänemaa Ühisgümnaasium